

הציון-לגנאי השבועי מגיע הפעם לעורר כי התוכנית באה שבת, המיועדת להכניס אווירה של קדושה וחג לבתי המאזינים בלילות השבת. הפעם שמו עורכי התוכנית בפי השחקן **מיקי ורשביאק** אגדה חסידי דית עם מוסר-השכל.

האגדה מספרת על יהודי שאדם חכם לימד אותו את שפת-החיות, אך לא לפני שהשיעור כי גילוי סודו לאהרנים יעלה לו בחייו.

באחרי-החיים אחד ישב היהודי בחברת אשתו, על מירפסת ביתו, והאזין לשיחה שהתנהלה בין החמור לפרה. כיוון שנהנה מחוכמתם של בעלי החיים, צחק לעצמו בקול רם. תמנה אשתו לסיבת צחוקו. כיוון שלא הסכים לגלות לה את סודו, נעלבה והתעלמה ממנו. אולם כשחזר הר סיפור על עצמו גם ביום המחרת, דחקה האשה בבעלה שילגה לה את סיבה הצחוק. לבסוף החליט היהודי כי טוב לו מותח מלחצה של זוגתו, הבטיח לגלות לה את סודו למחרת היום. בעודו שוכב על צוועו האזין לשיחה שהתנהלה בחצר ביתו בין כלב לתרנגולותיו. אמר הכלב: במי קום למות, היה על אדוננו להכות את אשתו ולהסתום את פיה. ראה היהודי כי טובה העצה, וכך אומנם עשה.

מוסר-השכל לכל צופי ומאזיני הטלוויזיה זיהו הישראלית לכבוד שבת-קודש: גבר המבקש להיפטר מצרותיו, להינצל ממות בטוח ולחיות חופשי ומאושר בגן-העדן של חוכמת-החיים עד קץ הימים, כל שעליו לעשות הוא להבוס באשתו. וכל המרבה הרי זה משובח.

זהו זה סיום הולם לשבוע שבו הוגש לראש-הממשלה הדו"ח על מעמדה של האשה בישראל.

שרונים

המבין - יבין

מה שקרה לשרון **חיים יבין**, ראוי בעצמו לשמש נושא לסרט-טלוויזיה. הרי בעייה היא רק שא יקרינו סרט זה, הוא יראה כסיפור מדע-בידיוני ולא כדבר ש-אירע במציאות.

ומעשה שקרה - כך קרה. בדרכו חזרה מיסדת הבכורה של אל-על למכסיקו, ערך

שרון **חיים יבין**
איש ואבדתו

חיים יבין ביקור בניוירוק. ואין אפשר להיות בניוירוק מבלי לסייר במושבה הישראלית הגדולה שם? גם יבין עשה זאת.

בעת שטוטס באחד הבוטיקים הישראליים בק"ק בניוירוק, הבחין כי ארנקו נעלם. לדבריו הניח את הארנק, והשכיל מטבע זר וכרטיס-סיסה חזרה לארץ, בתוך שקית-ניילון שנסא בידו. אך כייס זריו הצליח לשלוף את הארנק גם משם.

יבין אמר קדיש על הכסף והארנק, ומצא דרך לשוב חזרה לארץ. והנה בשבוע ש-עבר הוא קיבל במפתיע מיברק שלקס המור-דיע לו, לא פחות ולא יותר, כי ארנקו אשר אבד לו, רבו כל סכום הכסף שהיה בתוכו, נמצא - ועתה מבקשים להשיב

התוכנית האחרונה של „עלי כותרת“

המחיתה את כל ליקוייה וחטרונותיה

רקוויאם לביזיון

מסוגלים לבצע דברים, די באחד כזה זהו מופיע בכל תוכנית שלי על-כותרת, וזהו ירון לונדון עצמו.

בעת שריאיון את נציג הוועדה-לביקורת-סרטים-ומחזות, בקשר לפסילת או אישור סרטו הישראלי של הבמאי **חיים בנימין**, הבנה השחורה, ניתנה לירון הזדמנות של פז להציג ככלי ריק נציג טיפוסי זה של הצנזורה. האיש, **מאיר שחם**, איש מישר-רדיפהנים, התגלה כשריד ממהא אחרת. הוא הביע את דעתו כי רצוי שהצנזורה תלווה את יצירת הסרטים הישראליים ב-מדינה מראשיתם, ולא רק תבקר אותם אחרי רי גמר ייצורם. הוא גם התוודה שהוא אוהב את מקצועו כצנזור, משום ש„אני נהנה לתרום את חלקי לטובתו של הצופה.“

לונדון כמעט שלא התייחס לדברים אלה, נתן לציפה להבין שצנזורה מסוג זו שמי ייצג שחם היא מוסד לגיטימי הראוי להעריכה ואולי גם להוקרה, משום שהוא מציל את הציבור מקייטע-יקולנוע „נוראים“, כמו זה שהודגם מתוך הבנה השחורה.

בחלקה השני של התוכנית נתן לונדון פיתחון-רפה לגדול רודפייה-פירסומת של הכנסת השמינית ח"כ **אהוד אולמרט**. בשעתו לחץ אולמרט לנצל גם במה-טל-וויזיונית זו לצורך צידרה-מכשפות הפרטי שהוא עורך. אז הציעו עורכי-התוכנית ש-מול אולמרט יתייצב אחד מעורכי-הטולם הזה. אולמרט ויתר על הרעיון, הפעם הוא קפץ על הרכבת משם ברגע האחרון. בעוד רת הצעת-החוק שלו לאיסור פירסום שמות חשודים.

עצם הזמנתו של אולמרט להציג את טיעוניו, מבלי להביא גם משהו שייצג את הדיעה הנגדית בנושא מעורר-מחלוקת זה, כמוהו נקטיט עמדה מצד עורך-התוכנית. לונדון סבר, כנראה, שהוא-עצמו יוכל לה-ות יריב שקול לאולמרט. ואומנם, לרגע אחד הוא הצליח להביכו.

השלת הנצחית של התוכנית עלי כותרת, השתקפה היטב בנשירת העלעל האחרון שלה, בשבוע שעבר.

מי שרצה לדעת מדוע בא הקץ המהיר (אך הזמני, לטענת מפקי התוכנית) על תוכנית-יוקרה זו של הטלוויזיה, די היה לו לצפות בתוכנית האחרונה, שאיפיינה את כל השלושים-ומשהו התוכניות שקדמו לה.

כל אחד משלושת המראיינים המרכזיים בתוכנית איפיון היבט אחר של הכישלון הנוצץ הזה, וכולם גסייד שיקפו את אי-יכולתו של ירון לונדון להתמודד בצורה אינטליגנטית עם החומר שבידיו.

כך, למשל, גרר ירון לתוכנית נער יש-ראלי החי באוסטרליה, והטוען כי ניתן בתכונות של כיפוף-מתכות על-ידי שיפ-שופן בין אצבעותיו, בדומה לאורי גלר. הנער האומלל ישב במשך דקות ארוכות, שיפשוף ושיפשוף מזלגות ומפתחות, ולא הצליח לכוּפף דבר מלבד את דעתם של הצופים.

השאלה היא רק, מדוע היה צריך לשדר קטע זה? סוף-סוף, אין מדובר בתוכנית חיה, ואפשר תמיד לחתוך. אין זו חוכמה גדולה להציג על המסך אנשים שאינם

השניה את שאלותיהם בניסוח בהיר יותר וחרף פחות.

למרות זאת לא היה השר מרוצה. כאשר צפה בראיון המוקלט, שוב בערה בו המח. „המראיינים ניסו להכשיל אותי“, טען.

„לא דובים ולא יער“, השיב רון בן-ישי לשמע טענתו זו של השר. לדבריו, היה זה צפוי שכך יראה ראיון הנערך שעה שכל המשק הישראלי נראה כמדמנה, מסובך בסיכסוכי-עבודה וכרוע תחת התמו-טטות מערכת השכר. במצב כזה אי-אפשר לדון, בראיון מעין זה, בבעיות רגועות של תיאוריות כלכליות.

אשר לטענתו של רבינוביץ' כי המראיינים לא איפשרו לו להציג בפני הציבור את מדיניותו הכלכלית, מסביר בן-ישי: „מגמתו של ראיון עיתונאי היא להתמקד על מיספר נקודות מרכזיות של הנושא שבו הוא עוסק, ולנסות לדון בהן לעומק ולא להקיף מרחבים אינסופיים. את מדיניות הממשלה יכול שרי-האוצר להציג ב-נאום התקציב מעל במת הכנסת, ולא ב-מיסגרת התוכנית חוקר.“

אבל ספק אם טיעונים מסוג זה ישכנעו את רבינוביץ'. הוא סמוך-דבטוח שבכוונה

עזר **קפליוק**
איש ושיברו

השניה את שאלותיהם בניסוח בהיר יותר וחרף פחות.

איש ושיברו

מראיון **אולמרט**
שקרים גסים

כשהציג אותו כמי שעושה מעשים מהסוג שנגדם הוא יוצא חוצץ. אבל לונדון אינו שולט בחומר, וכך הגיה לאולמרט הנפוח להפריח בטלוויזיה שקרים גסים מסוג: „בכל המיקרים שעסקתי בהם הורשעו האי-בתיסוהר“, או: „עוררתי את דעת-הקהל להתייחס בחומרה לפשע“, כאילו עד שקם אולמרט, היה הפשע אחד מהישגי המדינה. גם טענתו של אולמרט כי „גם מישרת ישראל שיבחה אותי“, לא היתה אלא סי-לף האמת, מבלי שמראיינו יהיה מסוגל לתקן את הדברים ולהעמידם על דיוקם בפני הצופים.

עלי כותרת זכתה בגורל שהגיע לה ביותר: היא מתה מוות טיבעי. ויש רק לקוות שבמיקרה זה לא יזכו הצופים לה-ות בתחיית המתים.

תחילה מעוותים את דמותו בטלוויזיה. רק מעל מסך-הטלוויזיה, למשל, הוא נראה ממושקף וקר.

ניסיון אישי

די מקובל שמפיק סרטי-טלוויזיה יש-בור את הראש בנושא שבו הוא עוסק. קצת יותר נדיר הוא שכתוצאה מכך ישבור גם את רגלו. אבל זה מה שקרה למפיק-במאי **עזר קפליוק**, בעת שעסק בהכ-נת סרטו, המוקדש לשיטות-הגמילה של אלכוהוליסטים בישראל. זהו הסרט שיוקרו במיסגרת התוכנית מדע ודעת בעוד שבו-עיים (29.12).

נכון שבעיית השיכרות בישראל אינה כה חריפה כמו במדינות אחרות. בסך-הכל, עלי-פי ההערכה, חיים בישראל כחמשת אל-פים שיכורים כרוניים. מיעוט יחסי זה, וההיתר למכור אלכוהול לכל דורש, הם שגרמו להיעדר המודעות לבעיית האלכו-הוליום בישראל.

השתייה הכימית בישראל אינה נח-לתם של בני השכבות האמידות. אלא דווקא (כמו כל הצרות) של בני השכבות הנמוכות. דווקא במקומות שבהם נדרשת כל אגורה כדי להאכיל פיות רעבים, הופך הכסף נוזל המטמטם את החושים ומכלה את הגוף.

קפליוק עקב, לצורך עשיית סרטו, אחר קבוצת נגמלים מאלכוהוליום במרכז ה-קהילתי לבריאות-הנפש ביעו. שיטת הג-מילה המקובלת במרכז זה מבוססת על עיקרון של בית-חולים פתוח, כשהטיפול נגמל נערך בקרב קהילתו ולא בבית-חולים סגור.

התוכנית תביא את סיפוריהם של כמה שיכורים ושל אשת שיכור, תעקוב אחר נסיגות-הגמילה שלהם, שיחות הטיפול ודרך ההרפיה והשיכנוע העצמי.

כדי לעקוב אחר הסבל הכרוך בתהליך הגמילה משתיית אלכוהול, נפגש קפליוק עם גיבורי סרטו גם בבתי-הם. מובן שהם כיבדו אותו בפתיחת כמה בקבוקי-משקה, ובשתייה משותפת כדת.

היין עלה לראשו של קפליוק, הוא חש על בשרו מה פירוש היות שיכור. אחר-כך הוא חש זאת בעיקר על רגליו. תוך כדי סיחורו החושים מעד, ושבר את רגלו.